

Akşamüstü

– M.Uğur ÖZDAL · 03 Aralık 2010

Akşamüstü hayalleriyle geliyordum sana, Ne kırlangıç sürüleri, Ne de güz yaprakları ve toprak kokusu teselli oluyordu; Tikanık duygularıma. Islak yapraklar asıyordum dallara, Dallardan damlıyordu benliğim...

Akşamüstü rüzgârları esiyordu, Evlerin çatılarından, bacalarından... Rüzgârlar ki; ne zaman rüyalarımın geçse, Sakız ağaçlarıyla dolu tepeleri hatırlatırdı. Esiri olduğum aşklar sınıyordu üzerime... Akşamüstü karanlıklarını, Bilmem kaç mumluk sarı lambaların aydınlattığı sokaklarda, On sekiz yaş gölgemi arıyordum. Gölge bir önümde bir arkamda, Kâh on yaşında kâh altmışında... Akşamüstü serseri bakışlar topluyordum, Hızlı adımlar, Kaçamak dokunuşlar, Karavana gülüşler... Oysa hep aynı yanılmalar yaşıyordum, Sonbahar sarısı dökülmeler ve yaprak titremeleri... Akşamüstü diyordum; Sen iki katlı bir evde, Esmerce geziyordun. Ben şiirler yazıyordum sana, Çocukluk harçlıklarımı arıyordum delik ceplerimde, Kaldırımlara bulaşmış gölgemi Geniş zaman kipinde eziyordun. Akşamüstü diyordum geceye doğru.... Mustafa Uğur ÖZDAL 02/12/2010